Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ *Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως* ὡς *ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.*

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον — Ἐν Ἀθήναις, 6 Δεκεμβρίου 1903 — Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 49

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ἡ ὥρα ἦτο ἐννέα τῆς νυκτός. Ἡ ἐλπίς, ὅτι ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἦτο δυνατὸν νὰ ξεκαθήσῃ τὴν νύκτα μὲ τὴν πλημμυρίδα, εἶχεν ἐκλείψῃ ἐντελῶς. Ἐν τούτοις, μὴ θέλων νὰ παραλείψῃ τίποτε, ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ διέταξε νὰ καθαιρέσουν ὅλας τὰς φαλαινίδας, ἀφοῦ τας ἐφόρτωσε πρῶτα μὲ τὰ βαρύτερα σκεύη καὶ μὲ τὰς ἀμοιβὰς κεραίας. Περισσότερον ν' ἀνακουφισθῇ τὸ πλοῖον ἦτο ἀδύνατον, ἐκτὸς ἂν κατεβίβαζε τὰ ἐπιστήλια ὅλα μὲ τὰς κεραίας καὶ τὰ πανιά των καὶ τὰ σχοινιά των. Αὐτὸ θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον καὶ κοπιαστικόν, καί, ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἐξεκάθιζεν ἔτσι, τί θὰ ἐγίνετο ἂν ἡ κακοκαιρία τὸν ἐπρόφθαινε σχεδὸν ἐντελῶς ξαρματωμένον;... Ἐπὶ τέλους, ἂν τὴν ἐπιοῦσαν ἐσκορπίζετο ἡ ἐμίχλη καὶ ἔβγαινεν ὁ ἥλιος, θὰ ἐπαίρναν τὸ στίγμα, καὶ θὰ ἔβλεπαν τί θὰ ἔκαμναν.

Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἔμειναν ἄγρυπνοι. Οἱ ναῦται, ἐξηπλωμένοι ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα, δὲν εἶχαν καταδῆ νὰ κοιμηθοῦν. Ἡ ἀνησυχία τοὺς ἐκρατοῦσεν ἄυπνους. Μόνον μερικοὶ μαθητευόμενοι, καὶ οἱ κατακουρασμένοι ναῦται τοῦ «Ρέπτωνος» εἰς μάτην ἐπάλαισαν μὲ τὴν νύστα. Ὁ ναύκληρος μόνος καὶ συλλογισμένος ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὴν πρύμνην, ἐνῷ πέντε ἢ ἓξ ναῦται εἶχαν περιτριγυρίσῃ τὸν βαρελᾶν—καὶ εὔκολον εἶνε νὰ φαντασθῆτε τί παραμύθια τοὺς ἔλεγεν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλῖνος.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἀξιωματικῶν εἶχεν ἀνάψῃ ἡ συζήτησις. Καὶ τὸ θέμα της ἦτο ἂν ὑπάρχουν ἢ ὄχι θαλάσσια τέρατα.

Ἔξαφνα ἐσιώπησαν ὅλοι.

— Προσοχή!... ἐφώναξεν ὁ κ. Ἐρτώ, ὁ ὁποῖος ἐτινάχθη ὄρθός.

— Τὸ καράβι ἐξεκάθησε... ἐπρόσθεσεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ.

— Νά το! σαλεύει! κουνιέται! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ ναυτικὸν σκαμνί του.

Μερικαὶ δονήσεις εἶχαν σείσῃ τὸ σκάφος τοῦ «Ἁγίου Ἐνὼχ»... Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἡ κορένα του εἶχε συρθῆ ἐπάνω εἰς τὴν βραχώδη ἐπιφάνειαν τῆς ὑφάλου καὶ εἶχε ξεκολλήσῃ. Ἐταλαντεύθη τὸ πλοῖον δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, καὶ ἡ κλίσις του πρὸς τὴν πλευρὰν δὲν ἦτο πλέον τόσον μεγάλη.

Ὁ κ. Μπουρκὰρ καὶ οἱ σύντροφοί του εὑρέθησαν ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσαν.

Εἰς τὸ μαῦρον σκότος, τὸ ὁποῖον ἡ ὁμίχλη ἔκαμνεν ἀκόμη σκοτεινότερον, οὔτε μία λάμψις, οὔτε ὁ παραμικρότερος σπινθηρισμός!... Οὔτε ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου!... Ἡ θάλασσα μόλις καὶ μετὰ βίας ἐφούσκονεν ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν ἐφλοίσβιζε κἄν, ἐνῷ προσέκρουεν εἰς τὴν ὕφαλον...

Πρὶν ἢ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐμφανισθοῦν εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅλοι οἱ ναῦται εἶχαν πεταχθῆ ἐπάνω. Καὶ αὐτοί, ὅταν ἠσθάνθησαν τὰς δονήσεις, εἶπαν ὅτι ἔμελλε νὰ ξεκαθήσῃ τὸ πλοῖον. Ἀφοῦ ἐταλαντεύθη ἀρκετά, ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἀνεσηκώθη ἐλαφρά... Τὸ πηδάλιόν του μάλιστα ἐφείσθη τόσον δυνατά, ὥστε ὁ ναύκληρος Ὀλίβας ἔβαλε νὰ μποτσάρουν τὴν ρόδαν (νὰ δέσουν καλὰ τὸ οἰακοστρόφιον).

Ἐφώναξαν τότε καὶ οἱ ναῦται, ὅπως ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ:

— Σαλεύει! κουνιέται!...

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ καὶ ὁ πλοίαρχος Κίγγ, σκυμμένοι ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὰ αἰωρεύθισα, ἐπροσπαθοῦσαν νὰ ἰδοῦν τί συνέβαινεν εἰς τὴν σκοτεινὴν ἐπιφά-

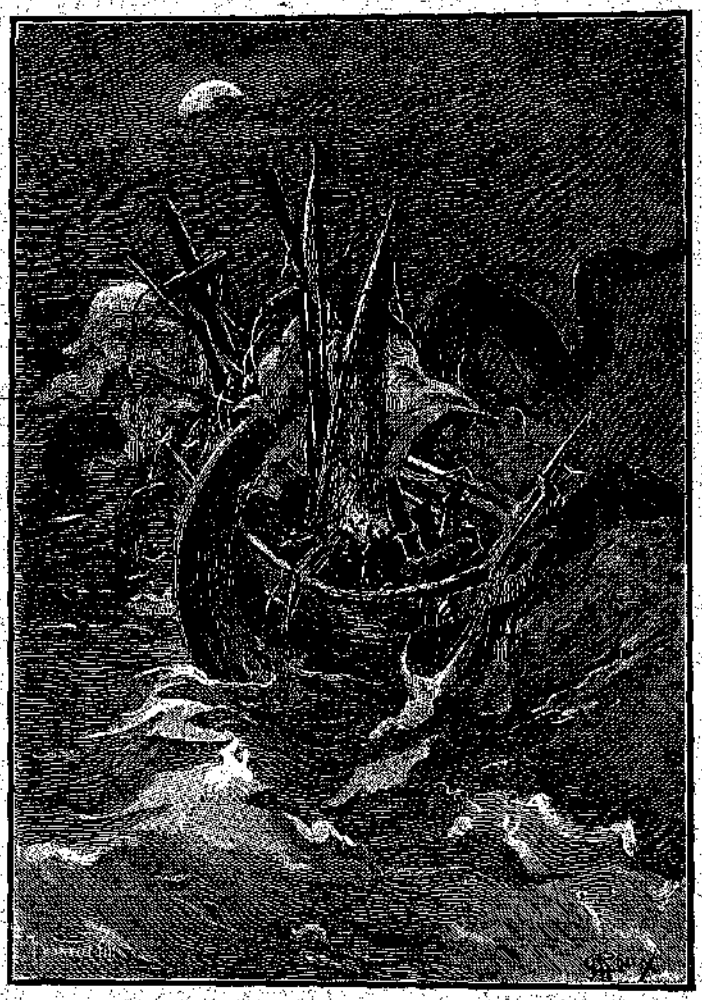

«Τὸ θηρίο ποὺ θὰ τὸν τραβήξῃ ἕως τὴν ἄκρη τοῦ ὠκεανοῦ!» (σ. 388, στ. γ'.)

νειαν τῆς θαλάσσης. Καὶ αὐτό που ἐξέπληξε καὶ αὐτοὺς καὶ ὅλους ὅσοι τὸ ἐσυλλογίσθησαν, ἦτο ὅτι ἡ στάθμη τῆς θαλάσσης ἦτο εἰς τὸ κατώτατον σχεδὸν σημεῖόν της. Ἑπομένως τὸ ἀνασήκωμα τοῦ πλοίου δὲν εἶχε προέλθει ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς παλιρροίας.

— Τί συνέβη ; ἠρώτησεν ὁ κ. Ἐρτὼ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ναύκληρον.

— Τὸ καράβι... ξαλαφρώθηκε κάπως, φαίνεται... καὶ φοβοῦμαι μήπως ἐβγῆκε τὸ τιμόνι ἀπὸ τὰ βελόνιά του..

— Καὶ τώρα ;...

— Τώρα, κύριε Ἐρτώ... εἴμαστε ὅσον καὶ πρὶν ἀκίνητοι !....

Ὁ κ. Μπουρκάρ, ὁ ἰατρὸς Φιλιῶλ, οἱ ὑποπλοίαρχοι, ἀνέβησαν ἐπάνω στὸ κάσσαρο, καὶ ἕνας ναύτης ἔφερεν ἐκεῖ δύο φανάρια ἀναμμένα, διὰ νὰ βλέπωνται τοὐλάχιστον.

Ὁ κυβερνήτης ἐσκέφθη νὰ στείλῃ ναύτας εἰς τὰς λέμβους καὶ νὰ δοκιμάσῃ ἄλλην μίαν φορὰν μήπως ξεκαθήσῃ τὸ πλοῖον μὲ τὸ τράβηγμα τῶν κουπιῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πλοῖον μετ' ὀλίγον ἔμεινε πάλιν ἀκίνητον, ἠννόησεν ὅτι ὅλη ἐκείνη ἡ μανούβρα θὰ ἐπήγαινε χαμένη. Προτιμώτερον ἦτο νὰ περιμένουν τὴν προσεχῆ πλημμυρίδα τῆς ἡμέρας καὶ τότε νὰ δοκιμάσουν, ἂν αἱ δονήσεις ἐπανελαμβάνοντο, ἐννοεῖται.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, εἶπεν ὁ κ. Μπουρκάρ, ὅτι ἡ θέσις τοῦ πλοίου ἤλλαξεν ὁπωσδήποτε, καὶ ποῖος ἠξεύρει, ἂν ἀπόψε ἡ αὔριον, ὅταν φουσκώσῃ ἡ θάλασσα, δὲν ξεκαθήσῃ μόνον του...

— Δὲν τὸ πολυπιστεύω, πλοίαρχε, παρετήρησεν ὁ κ. Ἐρτώ, διότι ἡ πλημμυρίς, ἀντὶ ν' αὐξήσῃ, θὰ ἐλαττωθῇ ἀπ' ἐναντίας, ὅσον περνοῦν αἱ ἡμέραι... Καί, ἂν πρέπῃ νὰ περιμένωμεν τὴν νέαν σελήνην, διὰ ν' αὐξήσῃ...

— Θὰ κάμωμεν ὑπομονήν, ἔτσι ὅπως εἴμεθα, ὀκτὼ ἡμέρας τὸ πολύ, Ἐρτώ... Μὲ ἡσυχὴν θάλασσαν, ὁ «Ἅγιος Ἑνώχ» δὲν θὰ διατρέξῃ ἐδῶ μεγάλους κινδύνους... Ἀλλὰ ὁ καιρὸς δὲν θ' ἀργήσῃ ν' ἀλλάξῃ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν ἐμίχλην διαδέχεται ἡ ἀνεμοζάλη καὶ ἡ τρικυμία...

— Καὶ τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι δὲν γνωρίζομεν ποῦ ἀκριβῶς εὑρισκόμεθα...

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος γνωρίζομεν ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βράχου ἀγνώστου μέχρι τοῦδε, καὶ πρέπει νὰ δοξάζωμεν τὸν Θεὸν ὅτι δὲν κατεποντίσθη τὸ πλοῖόν μας, καὶ μας ἔμεινεν ἡ ἐλπὶς ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὸ ξεκαθίσωμεν.

Αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν ἔδιδεν ὁ κ. Μπουρκάρ, καὶ αὐτὴν παρεδέχοντο ὁ κ. Ἐρτώ, ὁ κ. Φιλιῶλ, ὁ ναύκληρος, καὶ ἴσως καὶ αὐτὸς ὁ πλοίαρχος Κίγγ. Οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι ἀπέφευγαν νὰ ἐκφράσουν τὴν γνώμην των. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πλήρωμα, ἡ γνώμη του ἐφανερώθη γρήγορα ὑπὸ τὰς ἀκολούθους περιστάσεις.

Οἱ ναῦται, συνηθροισμένοι κοντὰ εἰς τὸν μεγάλον ἱστόν, ἐκουβέντιαζαν. Δὲν ἔβλεπαν παρὰ μόνον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὅτι αἱ δονήσεις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προεκλήθησαν οὔτε ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἀφοῦ ἡ γαλήνη ἦτο τέλεία, οὔτε ἀπὸ τὴν παλίρροιαν, ἀφοῦ τὰ νερὰ δὲν ὑψώθησαν ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ κινηθῇ τὸ πλοῖον. Κατόπιν, αἱ δονήσεις ἐκεῖναι ἔπαυσαν ἐντελῶς· καὶ ἀνεσηκώθη μὲν ὀλίγον ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ ὁ «Ἅγιος Ἑνώχ», ἀλλὰ ἔμεινε πάλιν ἐντελῶς ἀκίνητος. Αὐτὸ ἐξηγοῦσεν εἰς τοὺς ἄλλους ὁ καμακιστὴς Πέτρος Καρδέκ, λέγων εἰς τὸ τέλος ὡς συμπέρασμα :

— Λοιπὸν δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐλιγνήθη ὁ βράχος... ναί... ὁ βράχος ὁ ἴδιος...

— Ὁ βράχος ;... ἀνέκραξαν δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

— Ἔλα δά, Καρδέκ, ἀπήντησεν ὁ σιδηρουργὸς Θωμᾶς, μήπως μᾶς παίρνῃς γιὰ βουνίσιους, καὶ θέλεις νὰ χάψωμε τέτοιες παλάβρες ;

Τὸ σκῶμμα τοῦ σιδηρουργοῦ ἐκρίθη πολὺ ἐπιτυχημένον. Καλέ, ποῦ ἀκούσθηκε βράχος νὰ κουνᾷ σὰν σημαδοῦρα ἢ νὰ σκαμπανεβάζῃ σὰν καράβι μὲ τὴ φουρτοῦνα !... Τέτοια πράγματα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λέγωνται ἐμπρὸς στοὺς ἀληθινοὺς θαλασσινοὺς ποὺ ξέρουν κατὰ βάθος τὴν τέχνην των !...

— Σ' ἄλλους νὰ τὰ πουλᾷς αὐτά!... ἀνέκραξε καὶ ὁ ξυλουργὸς Φερροῦ. Εἶδα κ' ἐγὼ ἄλλα κι' ἄλλα, τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν μηχανικὸς στὰ θέατρα... Μὰ ἐδῶ δὲν εἴμεθα ἐπάνω στὴ σκηνὴ τῆς Ὀπέρας ἢ τοῦ Σατελέ!... Ἀντε νὰ βρῇς ἐργάτες γιὰ νὰ σαλέψῃς ἀπ' τὴ θέσι του ἕναν τέτοιο βράχο, ἀφοῦ δὲν εἶνε οὔτε ἀπὸ χαρτόνι οὔτε ἀπὸ πανὶ χρωματισμένο...

— Πολὺ σωστὰ τὰ λές, προσέθεσε καὶ ὁ καμακιστὴς Λουδοβίκος Τιεμπώ, καὶ δὲν εἶνε οὔτε ἕνας μαθητευόμενος μέσα στὸ καράβι τόσο κουτὸς ὥστε νὰ πιστέψῃ τέτοια παραμύθια !

Ὄχι, βέβαια· καὶ παρὰ νὰ δεχθοῦν αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν, τὴν ἀρκετὰ φυσικὴν ἄλλως τε, ὅλοι ἦσαν πρόθυμοι νὰ πιστεύσουν ἄλλας, καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς πλέον ἀπιθάνους !...

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ καμακιστὴς Ἰωάννης Δουροῦς εἶπεν ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ κ. Μπουρκὰρ ἀπὸ τὸ κάσσαρο, ὅπου εὑρίσκετο ἀκόμη :

— Δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ζήτημα... Εἴτε ἐσάλεψε ὁ βράχος εἴτε ὄχι, θὰ τὰ καταφέρωμε νὰ ξεκαθήσωμε ;...

Αὐτὴ ἡ παρατήρησις βεβαίως ἦτο σύμφωνος μὲ τὰς σκέψεις που ἔκαμναν ὅλοι. Ἀλλά, ὡς εἶνε εὐνόητον, κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ εἰς αὐτήν.

— Ἔμπρὸς λοιπόν, παληκάρια μου... ἐφώναξε τότε μὲ πικρὰ γέλια ὁ Φερροῦς, πέστε μας ἕνας-ἕνας τὴ γνώμη σας ! Θὰ μείνῃ λοιπὸν ὁ «Ἅγιος Ἑνώχ» αἰωνίως καρφωμένος ἐδῶ, σὰν τὸ στρεῖδι στὸ βράχο του ;...

— Ὄχι, ἀπήντησε μία φωνή, τὴν ὁποίαν τὸ πλήρωμα ἐγνώριζε πολὺ καλά.

— Ἐσύ ἐσύ, μαστρο-Καβιδουλῖνε, ποῦ εἶπες ὄχι ;... ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης Καρδέκ.

— Ἐγώ...

— Καί μας βεβαιόνεις πῶς τὸ καράβι μας ἐπὶ τέλους θὰ ξεκολλήσῃ ἀπ' ἐδῶ ;...

— Μάλιστα.

— Πότε ;

— Ὅταν θελήσῃ τὸ θηρίο...

— Ποιὸ θηρίο ;... ἀνέκραξαν πολλοὶ ναῦται καὶ μαθητευόμενοι συγχρόνως.

— Τὸ θηρίο, τὸ τέρας ποῦ ἔπιασε τὸν «Ἅγιον Ἑνώχ», ποῦ τὸν κρατεῖ μὲ τοὺς πλοκάμους του ἢ μὲ τὰ νύχια του... τὸ θηρίο ποῦ θὰ τὸν τραβήξῃ ἕως τὴν ἄκρη, ἂν ὄχι εἰς τὰ κατάβαθα τοῦ ὠκεανοῦ !

Αὐτὴν τὴν ὥραν κανεὶς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σκεφθῇ ν' ἀστειευθῇ μὲ τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλῖνον διὰ τὴν νεροφεῖδαν του καὶ τὰ ἄλλα θαλάσσια τέρατα ! Ὅλοι ἐνόμιζαν ὅτι ὁ βαρελᾶς εἶχε δίκαιον αὐτὴν τὴν φορά. Καὶ μόνος ὁ ναύκληρος Ὀλίβας ἐφώναξε τότε :

— Θὰ βουβαθῇς ἐπὶ τέλους, γεροξεκουτιάρη ;

Ἀλλὰ ἠκούθησαν ψιθυρισμοὶ ἀποδοκιμαστικοί, καὶ ἐφάνη καθαρὰ ὅτι τὸ πλήρωμα ἦτο μὲ τὸ μέρος τοῦ βαρελᾶ.

Βεβαίως ! ὅσοι τὸν ἤκουαν, εἶχαν πλέον τυφλὴν πεποίθησιν εἰς τὰ λόγια του... Ἕνα γιγάντιον τέρας ἐρήμονεν ἐκεῖνα τὰ μέρη, χωρὶς ἄλλο ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν ἰδῇ οἱ ψαράδες τῆς Πετροπαυλόβσκης !... Αὐτὸ βέβαια εἶχε συντρίψῃ τὰς λέμβους καὶ τὰ πλοῖα, τὰ συντρίμματα τῶν ὁποίων ἔβλεπαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ! Αὐτὸ εἶχε ξεκοιλιάσῃ τὰς φαλαίνας ποὺ εὕρισκαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης !... Αὐτὸ εἶχεν ἁρπάξῃ τὸν «Ρέπτωνα» καὶ τὸν εἶχε τραβήξῃ ἀπὸ τὴν καρέναν !... Αὐτὸ τὸ ἴδιο εἶχε πιάσῃ καὶ τὸν α"Αγιον Ἑνώχ», καὶ τὸν ἔσφιγγε μὲ τὰ φοβερὰ νύχια του !

Ὁ κ. Μπουρκάρ, ὅταν ἤκουσε τὸν Καβιδουλῖνον, ἐροβήθη μήπως τὰ λόγια του προκαλέσουν πανικὸν μεταξὺ τοῦ πληρώματος. Ὁ ὑπαρχος, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ αὐτὸς ἔσπευσαν νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τὸ κάσσαρο εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ἦτο καιρὸς πλέον... ἂν ὄχι καὶ πολὺ ἄργα !

Ναί ! ἡ τρομάρα εἶχε κάμῃ τοὺς ναύτας νὰ χάσουν τὰ λογικά των... Ἡ ἰδέα ὅτι εὑρίσκοντο εἰς τὸ ἔλεος ἑνὸς φοβεροῦ θηρίου, τοὺς ἔκαμε νὰ μὴν ἀκούσουν οὔτε τὰς παρατηρήσεις οὔτε τὰς διαταγὰς τοῦ κυβερνήτου των. Ἔτρεξαν νὰ καταβοῦν μέσα εἰς τὰς λέμβους ! Καὶ τὸ κακὸν παράδειγμα τὸ ἔδωσαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς βαθμοφόρους...

— Σταθῆτε ! σταθῆτε ! διέταξεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Ἂν ἀποπειραθῇ κανεὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πλοῖον, τοῦ τινάζω τὰ μυαλά !

Καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ θαλαμίσκου του ἤρπασε τὸ ρεβόλβερ ποῦ εἶχεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι του.

Ὁ κ. Ἐρτώ, οἱ ὑποπλοίαρχοι Κοκεμπὲρ καὶ Ἀλλότ, ἔσπευσαν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ κυβερνήτου. Ὁ ναύκληρος Ὀλίβας ὥρμησεν εἰς τὸ μέσον τῶν ναυτῶν διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν τάξιν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλοίαρχον Κίγγ, αὐτὸς δὲν εἶχε καμμίαν ἐμπιστοσύνην πλέον εἰς τὴν εὐπείθειαν τῶν ναυτῶν του...

Πῶς νὰ συγκρατηθοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν σχεδὸν τρελλαθῇ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ τέρας ἠμποροῦσε νὰ τοὺς παρασύρῃ εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ Ὠκεανοῦ !

Καί, νά ! αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐσείσθη τὸ πλοῖον μὲ νέας δονήσεις. Ἐταλαντεύθη πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τ' ἀριστερά. Τὰ κατάρτια ἔτριξαν εἰς τὰς ἰστοπέδας των. Μερικοὶ παράτονοι (πταραράτσα) ἐκόπησαν. Τὰ δοιάκια τόσον ἀποτόμως ἐσείσθη ὥστε ἐκόπη ἡ σάγουλα τοῦ τιμονιοῦ καὶ ἡ ρόδα ἤρχισε νὰ στρέφῃ μὲ τόσην φοράν, ὥστε δύο πηδαλιοῦχοι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν συγκρατήσουν.

— Στὲς βάρκες... στὲς βάρκες !

Αὐτὸ ἐφώναξαν ὅλοι, καὶ ὅμως ἦτο ἀδύνατον νὰ χωρέσουν ὅλοι.

Ὁ κ. Μπουρκὰρ εἶδεν ὅτι θὰ ἔχανε τὴν ἐξουσίαν του μέσα εἰς τὸ πλοῖόν του, ἂν δὲν ἐλάμβανεν αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τοῦ αἰτίου τῆς ἀταξίας. Δι' αὐτὸ ἐπροχώρησε καὶ εἶπε δυνατὰ πρὸς τὸν βαρελᾶν, ποῦ ἐστέκετο ὀρθὸς κοντὰ εἰς τὸν μεγάλον ἱστόν :

— Ἐσένα, Καβιδουλῖνε, θὰ τιμωρήσω γι' αὐτὸ ποῦ συμβαίνει τώρα !

— Ἐμένα... πλοίαρχε ;...

— Ναί, ἐσένα !

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ναύκληρον Ὀλίβαν :

— Βάλ' τον στὰ σίδερα !..

Ἠκούσθησαν φωναὶ τῶν ναυτῶν, οἱ ὁποῖοι διεμαρτύροντο. Καὶ τότε ὁ βαρελᾶς ἀπεκρίθη μὲ ἀπαθῆ φωνήν :

— Ἐμένα... στὰ σίδερα, πλοίαρχε ;... Διότι εἶπα τὴν ἀλήθεια ;

— Τὴν ἀλήθεια ; ἀνέκραξε ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Ναί !... τὴν ἀλήθεια ! ἐπανέλαβεν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλῖνος.

Καί, νά ! ἔξαφνα τὸ πλοῖον ἀνασηκόνεται ἀπὸ τὰ ἐμπρὸς πρὸς τὰ ὀπίσω μὲ φοβερὸν σκαμπανέβασμα. Συγχρόνως τρομερὰ μουγγρίσματα ἀκούονται εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοντάδων μέτρων πρὸς τὸ μέρος τοῦ νότου. Κατόπιν ἕνα τεράστιον κῦμα σηκώνεται ἐναντίον τοῦ «Ἁγίου Ἑνώχ»,—καί, μέσα στὸ σκοτάδι, τὸ πλοῖον παρασύρεται μὲ ἀνυπολόγιστον ταχύτητα ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Εἰρηνικοῦ.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Η ΟΜΒΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΜΑΜΜΑΣ-ΟΡΝΙΘΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— Κλούκ! Κλούκ! Κλούκ! φωνάζει ἡ μαμμὰ-Ὄρνιθα. Κάμετε γρήγορα, παιδιά. Ὁ οὐρανὸς ἐμαύρισε... θὰ μας ἔλθῃ μπόρα... Πρέπει νὰ γυρίσωμε στὸ σπίτι πρὶν ἀρχίσῃ ἡ βροχή.

Ἀλλὰ ἴσα-ἴσα ἐπειδὴ ἦταν γιὰ νὰ βρέξῃ, εἶχαν ξετρυπώσῃ ἀπὸ τὸ χῶμα ἕνα σωρὸ σκουληκάκια καὶ ἄλλα ζωύφια διάφορα.

Αὐτὰ τὰ σκουληκάκια εἶνε ἡ μανία τῶν ὀρνιθίων, τὰ ὁποῖα εἶνε λιγάκι λαίμαργα καὶ πάρα πολὺ ἀπειθῆ. Γι' αὐτὸ δὲν ἀκοῦουν τί τους λέγει ἡ μαμμά των, καὶ τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ κυνηγῶντας τὰ νόστιμα σκουληκάκια.

Ἐξάφνα ἡ βροχὴ ἀρχίζει ραγδαία.

Τί θὰ πογίνουν τὰ κοτοπουλάκια, μέσα στὸ μεγάλο ἐκεῖνο χωράφι, ποῦ δὲν ἔχει οὔτε δένδρα οὔτε τίποτα ;

Ἄχ καὶ νὰ εἶχαν καμμιὰν ὀμβρέλλα !

Μπᾶ ! καὶ πῶς δὲν ἔχουν ; Νά ! ἡ μαμμὰ-Ὄρνιθα ἁπλόνει τὲς φτεροῦγές της. τὰ κοτοπουλάκια χώνονται ἀπὸ κάτω, καὶ τώρα εἶνε τόσον καλὰ προφυλαγμένα, ὡσὰν νὰ εὑρίσκονται εἰς τὸ σπίτι των, εἰς τὸν ὀρνιθῶνα.

Ἡ βροχὴ δὲν ἔπιασε μόνον τὰ κοτοπουλάκια. Νὰ καὶ ἡ Ψιψινούλα που εἶχε βγῆ περίπατο. Ποῦ θὰ τρυπώσῃ καὶ αὐτὴ γιὰ νὰ μὴν βραχῇ ;

Ποῦ ; καὶ ρωτᾶτε ; Κάτω ἀπὸ τὴν ὀμβρέλλα τῆς μαμμᾶς-Ὄρνιθας! Μήπως δὲν χωρεῖ ;

Καὶ ἡ αὐθάδης Ψιψινούλα πέρνει θέσι ἀκάλεστη κοντὰ στὰ ὀρνίθια.

— Τί καλὰ ποῦ εἶμαι ἐδῶ-μέσα ! συλλογίζεται. Σὰν νὰ εἶμαι στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας μου Ψιψίνας... σχεδόν !

Ἤθελα νὰ ἠξευρα ἂν ἡ μαμμὰ-Ὄρνιθα τὸ ἐκατάλαβε ὅτι ἐχώθη ἀπὸ κάτω της καὶ ἡ γατούλα. Τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ μήπως, ὅπως κάθε μητέρα δὲν ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν συνήθειαν νὰ γίνεται θυσία ; Καὶ μὲ τὴν ἴδιαν ἀγάπην ἁπλωσε τὲς φτεροῦγές της ἐπάνω στὴ γατούλα, ὅπως κ' ἐπάνω στὰ κοτοπουλάκια της. Καὶ αὐτὴ ἡ καϊμένη βρέχεται...

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ποῦ εἶνε ὁ λύκος;

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΌΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ΄ (Συνέχεια)

—Καὶ τί το ἔκαμε τὸ γραμμάτιον; ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

—Τὸ ἐδίπλωσε καὶ το ἔβαλε στὸ προτεφόλι του.

—Διατί δὲν εἴπατε τίποτε τότε;

—Διότι δὲν ἦτο δική μου δουλειά· ἀλλ' ὅταν ἤκουσα κ' ἐγὼ ὅτι ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν ἕνα πλαστὸ γραμμάτιον, ἐσηκώθηκα κ' ἐπῆγα εἰς τὸν κ. Χόλμπρουκ καὶ τοῦ τα εἶπα ὅλα. Ἦτο τόσον ἄρρωστος ὥστε δὲν μ' ἄφησαν οὔτε νὰ τὸν ἰδῶ, καὶ μόλις μετὰ πέντε ἢ ἕξ ἑβδομάδας το κατώρθωσα νὰ τὸν πλησιάσω.

Ὁ κ. Λόριγκ ἀπηύθυνε καὶ αὐτὸς μερικὰς ἐρωτήσεις εἰς τοὺς μάρτυρας· ἀλλὰ αἱ καταθέσεις των δὲν παρήλλασσον ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ ἡ γενικὴ ἐντύπωσις δὲν ἦτο διόλου εὐνοϊκὴ διὰ τὸν κατηγορούμενον, ὅταν ἡ συνεδρίασις διεκόπη διὰ τὴν ἐκιοῦσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ΄.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ

Η ΠΑΛΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ

Αἰμιλία.

«Τὰ ἐμαντεύσατε χωρὶς ἄλλο ὅλα, ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν μου καὶ μόνον, κυρία Φάγγ· ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμνετε πῶς δὲν ξεύρετε τίποτε, διότι θὰ σᾶς τα εἰπῶ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

«Ἐνθυμεῖσθε πῶς ἤμεθα χθὲς ἀπηλπισμένοι, ἡ μαμμά κ' ἐγώ. Ἂν καὶ εἴχαμεν πάντοτε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἦτο ἀθῶος ὁ μπαμπᾶς, τὸν ἐβλέπαμεν πιασμένον μέσα σὲ δίχτυ καὶ δὲν εὑρίσκαμεν πλέον τὴν παραμικροτέραν διέξοδον εἰς τὴν κατάστασίν του· δι' αὐτὸ, ὅταν ὁ Κάρολος ἦλθε στὸ σπίτι διὰ νὰ δειπνήσῃ, τοῦ τα ἔψαλα καλά:

«— Πῶς; τοῦ ἐφώναξα, ἐσεῖς ποὺ διετείνεσθε ὅτι ἐμελετήσατε τόσον καλὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ὅτι ἤσθε βέβαιος διὰ τὴν ἔκβασιν, βλέπετε τί ὡραῖα τὴν ἐγνωρίζατε! εἶνε ἑκατὸ φορὲς χειρότερη παρ' ὅσον τὴν ὑπέθετα. Πῶς θὰ βγῇ τώρα ὁ μπαμπᾶς ἀπὸ αὐτὸν τὸν λάκκον;

«— Ἐν πρώτοις, ποῖός σας εἶπε ὅτι ἐγὼ δὲν ἐγνώριζα ὅλας αὐτὰς τὸς κατηγορίας; μοῦ ἀπεκρίθη ἀτάραχος.

«— Τί!... τὰς ἐγνωρίζατε!... καὶ ἐνῷ τας ἐγνωρίζατε, μοῦ ἐδίδατε ἐλπίδας! Τί ἐμπιστοσύνην λοιπὸν νὰ ἔχω εἰς τὰ λεγόμενά σας;

«— Περιμείνατε ἕως αὔριον βράδυ, μοῦ ἀπήντησε, καὶ ὕστερα νὰ με κατηγορῆτε δι' ἀμέλειαν. Προηγουμένως ὅμως ἀφήσατέ με νὰ σᾶς ἐξηγήσω...

«Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα κ' ἐγώ, ν' ἀκούσω τὰς ἐξηγήσεις του· ἀλλά, ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἦλθαν νὰ τον ζητήσουν ἐκ μέρους τοῦ κ. Λόριγκ, κ' ἐγὼ εἶχα ἄλλα βάσανα μὲ τὴν δυστυχισμένη μητερούλα μου. Ὅλη νύκτα ἄλλο δὲν ἔκαμε παρὰ νὰ κλαίῃ στὴν ἀγκαλιά μου, καὶ τί ἠμποροῦσα ἐγὼ νὰ της εἰπῶ διὰ νὰ την παρηγορήσω! Ἀλλοίμονον! δὲν μου ἔμενε πλέον οὔτε σκιὰ ἐλπίδος...

«Σήμερον τὸ πρωί, ἡ μαμμὰ ἦτο σὰν μισοπεθαμένη· ἀλλὰ νὰ μείνῃ μέσα στὸ σπίτι, οὔτε νὰ το ἀκούσῃ δὲν ἤθελε.

«— Δὲν θὰ τον ἐγκαταλείψω τὸν πατέρα σου εἰς τὴν συμφοράν του, μοῦ εἶπε. Θέλω νὰ ἤμαι ἐκεῖ διὰ νὰ τοῦ δώσω θάρρος.

«Ἡ καϊμένη ἡ μητερούλα μου! αὐτὴ εἶχε πολὺ περισσοτέραν ἀνάγκην νὰ της δώσουν θάρρος παρὰ ὁ πατέρας!

«Ἂν καὶ ἦτο ἡ ἡμέρα ποῦ θὰ ἐγίνετο ἡ ὑπεράσπισις, τίποτε καλὸν δὲν ἐπεριμέναμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν συνεδρίασιν· τόσον βαρεῖαι ἦσαν αἱ κατηγορίαι τῆς προτεραίας, ὥστε δὲν ἐβλέπαμεν ἡ μητέρα καὶ ἐγὼ πῶς ἦτο δυνατὸν ν' ἀποδειχθοῦν ἀβάσιμοι.

«Πρῶτος ὡμίλησεν ὁ Κάρολος· ἦτο ὠχρός, ἀλλὰ πολὺ ἀξιοπρεπὴς καὶ πολὺ ἤρεμος.

«Πρὸς μεγάλην μου ἀπορίαν, τὸν εἶδα νὰ καλῇ ὡς πρῶτον μάρτυρα ἐκεῖνον τὸν κ. Ράϊς, τὸν ὑπάλληλον τοῦ οἴκου Χόλμπρουκ καὶ Χώβ, τοῦ ὁποίου ἡ κατάθεσις βεβαίως ἐβάρυνε πολὺ τὴν προτεραίαν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἐνόρκων. Τί του ἤλθε τοῦ Καρόλου νὰ τον ἐξετάσῃ ὡς μάρτυρα τῆς ὑπερασπίσεως! Καὶ τί ἀλλόκοτοι ἐρωτήσεις ἦσαν αὐταί:— λόγου χάριν πόσον καιρὸν ἦτο ὑπάλληλος εἰς τῶν κκ. Χόλμπρουκ καὶ Χώβ, πόσον μεγάλο ἦτο τὸ δωμάτιον ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς γραφεῖον τῶν δύο συνεταίρων, καὶ πόσον τὸ δωμάτιον ὅπου εἰργάζοντο οἱ ὑπάλληλοί των, καὶ εἰς ποίαν θέσιν ὁ κ. Χώβ ἐκάθητο συνήθως, καὶ εἰς πόσην ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ ὑαλόφραχτον χώρισμά τῶν δύο δωματίων κτλ. κτλ.

«Μόλις καὶ μετὰ βίας ἤκουα,— τόσον αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις μοῦ ἐφαίνοντο ἄσκοποι καὶ τόσον μ' ἐπείραζεν ἡ ὄψις ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου... Ἡ σκέψις ὅτι ἐξ αἰτίας του θὰ κατεδικάζετο ὁ πατέρας μου, δὲν μ' ἄφινε νὰ ἐννοήσω τίποτε ἄλλο.

«— Λέγετε ὅτι τὸ γραφεῖον ὅπου ἔγραφεν ὁ κ. Χώβ ἀπέχει ἕξ πόδας ἀπὸ τὸ ὑαλόφραχτον χώρισμα,— ἐπανέλαβεν ὁ Κάρολος, ὅταν ὁ κ. Ράϊς τοῦ το ἐβεβαίωσεν,— καὶ εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν κάμνετε λάθος λέγων, ὅτι ἡ ὑπογραφὴ ἐκείνη ποῦ ἔγραφε τὴν 10 Ἰουλίου ἦτο ἡ ὑπογραφὴ τῆς κυρίας Εὐνίκης Χώβ.

— Εἶμαι ἐντελῶς βέβαιος, διότι την εἶδα.

— Τότε λοιπόν, διαβάστε αὐτὸ ἐδῶ! ἐφώναξεν ὁ Κάρολος, καὶ ἐσηκώθη τείνων πρὸς αὐτὸν μίαν ἐπιστολήν.

«Ὁ κ. Ράϊς ἔκαμε μηχανικῶς ἓν βῆμα ἐμπρὸς διὰ νὰ την πάρῃ.

«— Ὄχι, ὄχι! ἐφώναξεν ὁ Κάρολος, μείνατε αὐτοῦ ποῦ στέκεσθε, καὶ διαβάστε μου δυνατὰ τί εἶνε γραμμένο ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ χαρτί.

«— Μά, δὲν εἰμπορῶ νὰ διαβάσω ἀπὸ τόσον μακράν, κύριε.

«— Καὶ ὅμως δὲν εἶνε οὔτε τρεῖς πόδες ἀπὸ ἐσᾶς ἕως ἐμέ, εἶπεν ὁ Κάρολος κάμνων τὸν ἔκπληκτον.

«— Ὁ μάρτυς θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο λιγάκι μύωψ, εἶπε σκοπίμως ὁ κ. Λόριγκ.

«— Ναί, ἀπήντησεν ὁ κ. Ράϊς, χωρὶς νὰ ἰδῇ τὴν παγίδα ποὺ του ἔστησαν, εἶμαι μύωψ.

«— Λοιπόν, εἶπεν ὁ κ. Λόριγκ μὲ βροντώδη φωνήν, πῶς τα κατφέρατε καὶ εἴδατε τί ἔγραφεν ὁ κ. Χώβ εἰς ἀπόστασιν ἓξ ποδῶν ἀπὸ ἐσᾶς;

«— Δὲν ἠξεύρω, ἐταράχθησαν ὁ κ. Ράϊς, καὶ ἔγινε κατακόκκινος.

«— Ὡρκίσθητε ὅμως ὅτι εἴδατε καθαρὰ τὸ ὄνομα τῆς Εὐνίκης Χώβ.

«— Ναί... μὰ εἶπα ὅτι ἦσαν ἓξ πόδες ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του· ἕως τὸ ἰδικόν μου;

«— Τὸ ἐβεβαιώσατε, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν εἴπατε τὴν ἀλήθειαν· ἔχομεν τρεῖς μάρτυρας, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἕτοιμοι νὰ το ἐπιβεβαιώσουν.

«Εἶχε πιασθῆ πλέον, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ξεφύγῃ. Ὁ κ. Χόλμπρουκ ἔσκυβε τὸ κεφάλι, ὡς νὰ ἦτο ἰδική του ἡ σύγχυσις τοῦ ὑπαλλήλου του, καὶ ὁ κ. Κὴν ἐφαίνετο ἐντελῶς σαστισμένος, ἐνῷ εἰς τὴν αἴθουσαν ἤρχισε νὰ στρέφεται τὸ ρεῦμα τῆς κοινῆς γνώμης πρὸς τὸ μέρος μας... Ἂν ἐρωτᾶτε δι' ἐμέ, ἐνόμιζα ὅτι εἶχεν ἀνοίξῃ ὁ παράδεισος ἐμπρός μου. Θὰ μου εἰπῆτε, πῶς ἐγνώριζεν ὁ Κάρολος ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτο μύωψ; Τὸ εἶχε μαντεύσῃ μόνος του. Παρατηρῶν προσεκτικὰ τὴν φυσιογνωμίαν του εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν του ἦσαν πεταγμένοι πρὸς τὰ ἔξω καὶ τὸ βλέμμα των ἦτο κάπως ἄτονον.

Δὲν ἐχρειάσθη ἄλλας ἐνδείξεις διὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν γνώμην του, καὶ βλέπετε ὅτι εἶχε σκεφθῆ λογικώτατα. Ὡρισμένως οἱ δικηγόροι εἶνε ὅπως οἱ ποιηταί: γεννῶνται δικηγόροι, δὲν γίνονται.

«Ὁ κατόπιν μάρτυς ἦτο ἕνας ξένος ὀνομαζόμενος Σμίθ, ἕνας Ἄγγλος, διὰ τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν εἶχε γίνῃ λόγος ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Εἶπεν αὐτὸς ὅτι ἔμενεν εἰς τὸ Τρέντον ἀπὸ δεκαετίας, ὅτι ἐγνώριζε καλὰ τὸν οἶκον Χόλμπρουκ καὶ Χώβ, ὅτι ἔκαμε μάλιστα ἐκεῖ ἓξ ἑβδομάδας ὡς ὑπάλληλος. Οὔτε λέξις διὰ τὸ γραμμάτιον.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΑΜΙΛΛΑ ΠΡΑΚΤΟΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἡ Μεγάλη Καινοτομία τοῦ 1904.—Τί εἶνε τὸ κατὰ φύλλον ξεσπάθωμα καὶ διατί γίνεται— Οἱ Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως.—Ὁδηγίαι.—Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ.—Τιμαὶ καὶ ἄμοιβαί.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΕΣ μας εἰς ἐνέργειαν. Ταραράμ! ταραράμ! τάμ! τάμ!.. Προσοχή!— Τί συμβαίνει;— Προκήρυξις—Μὰ τί προκήρυξις πάλιν!— Ἡ προκήρυξις τοῦ Α' Διαγωνισμοῦ τοῦ κατὰ φύλλον ξεσπαθώματος — Καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ κατὰ φύλλον ξεσπάθωμα; Εἶνε ἡ Μεγάλη Καινοτομία τοῦ 1904, τὴν ὁποίαν ἀνήγγειλα διὰ τοῦ 42ου φύλλου, καὶ ἡ ὁποία ἐνθουσίασε τόσον τοὺς φίλους μου, ὥστε δὲν παύουν ἔκτοτε νὰ μου γράφουν περὶ αὐτῆς καθημερινῶς.

Συλλογισθῆτε ὅμως ἂν δὲν ἔχουν δίκαιον! συλλογισθῆτε ἂν ἡ Καινοτομία μας δὲν εἶνε ἀξία ὅλου τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπροκάλεσε! Πρόκειται νὰ δεχώμεθα ἀγοραστὰς κατὰ φύλλον, πληρόνοντας 15 λεπτὰ τὴν ἑβδομάδα, ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, καὶ 15 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, δυναμένους δὲ νὰ ἀποκτήσουν ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ τὰ προνόμια τοῦ συνδρομητοῦ —ἐκτὸς μόνον τοῦ Λαχείου,— ἐὰν προκαταβάλουν ἐφάπαξ, δι' ἓν ἔτος, δραχ. 1,20. ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, καὶ φρ. χρ. 1,20 ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου πόσα καλὰ ἀπότελέσματα θὰ ἔχωμεν; Ἀκούσατε:

Πρῶτον: Διευκολύνεται κ' ἐπεκτείνεται τὸ Ξεσπάθωμα. Ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὸν εὐγενῆ πόθον νὰ ξεσπαθώσουν ὑπὲρ τῆς ἀγαπητῆς των «Διαπλάσεως» ἀλλὰ δὲν το κατώρθωναν, διότι δὲν τοις ἦτο εὔκολον νὰ εὕρουν παιδία δυνάμενα νὰ πληρώσουν διαμιᾶς ἑπτὰ δραχμὰς ἢ ὀκτὼ φράγκα, τώρα θὰ ξεσπαθώσουν «ὡς ποῦ νὰ πῇς κίμινο»,—κατὰ τὴν φράσιν μιᾶς φίλης μου,— διότι ὅπου νὰ γυρίσουν, θὰ εὕρουν πλῆθος παιδιὰ πρόθυμα νὰ πληρώνουν 15 λεπτὰ τὴν ἑβδομάδα. Ἀρκεῖ νὰ θέλουν.

Δεύτερον: Διὰ τῆς καινοτομίας τὸ περιοδικόν μας γίνεται προσιτώτερον. Δι' αὐτῆς εὐεργετοῦνται οὐτωσειπεῖν τὰ ἄπορα καὶ φιλόμουσα παιδία. Διότι καὶ ὁ πτωχότερος τώρα πλέον θὰ εἰμπορῇ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν «Διάπλασίν του», ἐξοικονομῶν 15 λεπτὰ τὴν ἑβδομάδα. Ὁ πόθος τῶν θελόντων νὰ ξεσπαθωθοῦν, ἀμιλλᾶται, καὶ κάποτε εἶνε σφοδρότερος ἀπὸ τὸν πόθον τῶν θελόντων νὰ ξεσπαθώσουν. Ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος θὰ πραγματοποιοῦνται εὐκολώτερα.

Τρίτον καὶ σπουδαιότερον: Διὰ τῆς καινοτομίας θαὐξήσῃ πολὺ ἡ κυκλοφορία τοῦ φύλλου. Καὶ ἂν διπλασιασθῇ,— πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν μου φαίνεται καθόλου δύσκολον,— αἱ πρόοδοι καὶ αἱ βελτιώσεις θὰ διαδέχωνται ἡ μία τὴν ἄλλην, ἐκ τῶν πρώτων δὲ θὰ εἶνε καὶ ἡ αὔξησις τοῦ φύλλου κατὰ 4 ἀκόμη σελίδας, (ὥστε νὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα δωδεκασέλιδον), ἄνευ αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς. Διὰ τῆς καινοτομίας λοιπὸν ὑπάρχει βάσιμος ἐλπὶς νὰ πραγματοποιηθῇ ἓν τῶν ὡραιοτέρων ὀνείρων μας.

Καὶ ποῖοι θὰ τα κάμουν ὅλ' αὐτά;

Καὶ ἐρωτᾶτε;

Οἱ Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως!

Ἐκεῖνοι δηλαδὴ καὶ ἐκεῖναι ἐκ τῶν φίλων μου, τῶν συνδρομητῶν μου καὶ συνδρομητριῶν, ὅσοι θὰναλάβουν τὸ εὐγενές, τὸ γλυκὺ καὶ εὐχάριστον βάρος, — ὁ ἐνθουσιασμός των τουλάχιστον ἀποδεικνύει ὅτι τοιοῦτον τὸ θεωροῦν,— νὰ μου ἐγγράφουν συνδρομητὰς κατὰ φύλλον, νὰ μου ἐμβάζουν τὸ ἀντίτιμον, νὰ λαμβάνουν καὶ νὰ διανέμουν τὰ φύλλα, καὶ τελοσπάντων νὰλληλογραφοῦν μαζί μου τακτικά. Καὶ ὡς Πράκτορες πλέον θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ὡραίαν «ἄμιλλαν τῶν Πρακτόρων», μὲ ἄλλους λόγους εἰς τὸν Α' Διαγωνισμὸν τοῦ κατὰ φύλλον Ξεσπαθώματος, τὸν ὁποῖον προκηρύττω σήμερον: Ταραράμ! ταραράμ! τάμ! τάμ!

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ Πράκτωρ τῆς Διαπλάσεως, ὀφείλει νὰ ἀναγνώσῃ μὲ προσοχὴν τὰς κατωτέρω ὁδηγίας, καὶ νὰ συμμορφώνεται ἑκάστοτε μὲ αὐτάς.

Καὶ πρῶτον πρέπει νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ἡ προπληρωμὴ εἶνε ὅρος ἀπαράβατος. Οὔτε ἓν φύλλον δὲν θὰ στέλλεται ἐπὶ πιστώσει. Καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι οἱ Πράκτορες θὰ εἶνε πολλοί, καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατῶ τόσα βιβλία καὶ τόσους λογαριασμούς. Θὰ στέλλω λοιπὸν τόσα φύλλα, ὅσα θὰ ἀναλογοῦν μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ μου ἔχῃ ἐμβάσῃ ὁ Πράκτωρ μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν του. Καὶ ὅταν θὰ τελειόνουν τὰ εἰς χεῖράς μου χρήματα, ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου θὰ διακόπτεται, διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ ὅταν θὰ λάβω νέον ἔμβασμα καὶ νέαν παραγγελίαν.

Ἑπομένως, ὁ ἐγγράφων τινὰ ἀγοραστὴν κατὰ φύλλον, πρέπει νὰ του ζητήσῃ ἐμπρὸς 15 λεπτὰ ἢ 15 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου διὰ τὸ πρῶτον φύλλον· ὅταν θὰ τῷ δώσῃ τὸ πρῶτον φύλλον, θὰ εἰσπράξῃ παρ' αὐτοῦ ἄλλα 15 λεπτὰ διὰ τὸ δεύτερον· ὅταν θὰ τῷ δώσῃ τὸ δεύτερον, θὰ εἰσπράξῃ διὰ τὸ τρίτον, καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, ὅταν θὰ τῷ δώσῃ τὸν Πίνακα τῶν περιεχομένων τοῦ τόμου, — διὰ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ εἰσπράξῃ πλέον τίποτε.

Ἐννοεῖται, ὅτι εἰμπορεῖ ὁ Πράκτωρ νὰ προπληρώνεται, χάριν εὐκολίας, καὶ δύο, καὶ τρία, καὶ πέντε καὶ ὅσα θέλει ὁ ἀγοραστὴς φύλλα, καὶ νὰ μου προεμβάζῃ ὅλων αὐτῶν τὸ ἀντίτιμον διαμιᾶς, διὰ νὰ μὴν ἔχῃ συχνὰ τὴν φροντίδα τῆς ἀποστολῆς χρημάτων. Εἶπα, ὅτι ἐγὼ θὰ στέλλω τόσα μόνον φύλλα, ὅσα θὰ ἔχουν προπληρωθῆ.

Ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ ἔχῃ ὁ Πράκτωρ ἓν ἰδιαίτερον βιβλίον (τετράδιον) διὰ νὰ κρατῇ ἐν τάξει καὶ ἀκριβείᾳ τοὺς λογαριασμούς του, καὶ ἀπέναντι τῶν ἀγοραστῶν του καὶ ἀπέναντι ἐμοῦ.

Ἡ προκαταβολὴ ἐκ δρ. ἢ φρ. 4,20 διὰ ν' ἀποκτήσῃ ὁ ἀγοραστὴς τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, δὲν εἶνε ὑποχρεωτική. Ὁ ἀγοραστής, ὅταν θέλῃ νὰ γίνῃ συνδρομητής, εἰμπορεῖ νὰ μου γράψῃ ἀπ' εὐθείας καὶ νὰ μου στείλῃ δρ. ἢ φρ. 4,20—μαζὶ μὲ τὰ πρὸς ἔγκρισιν ψευδώνυμα κλ.—δηλόνων συγχρόνως ἀπὸ ποῖον Πράκτορά μου ἀγοράζει τὸ φύλλον. Καὶ διὰ νὰ μὴ εἰμπορῇ αὐτὸ νὰ τὸ κάμῃ ὁ κκθείς, *ὁ Πράκτωρ ὀφείλει νὰ μου γράψῃ ἐν ἀρχῇ ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἀγοραστῶν του, καὶ νὰ μου γράφῃ ἑκάστοτε τὰ ὀνόματα τῶν προστιθεμένων ἀγοραστῶν ἢ τῶν τυχὸν παραιτουμένων, ἢ τῶν ἐπανερχομένων.*

Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος ἀποστολῆς χρημάτων καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ καὶ ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, εἶνε διὰ ταχυδρομικῆς Ἐπιταγῆς. (Τὰ ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τῶν Κρατῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν σύμβασιν μὲ τὴν Ἑλλάδα, εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ ἐκδίδουν ἐπιταγὰς καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον ποσόν. Ὁμοίως καὶ τὰ ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Ἐσωτερικοῦ.) Ἀλλ' ἐλλείψει ταχυδρομικῆς Ἐπιταγάς, οἱ Πράκτορες δύνανται νὰ ἐμβάζουν τὰ χρήματα δι' ἐπιστολῆς συστημένης· εἰς χαρτονομίσματα καὶ γραμματόσημα ἑλληνικὰ οἱ ἐν Ἑλλάδι (τὰ γραμματόσημα ὅταν τὸ ποσὸν εἶνε μικρότερον δραχμῆς,) καὶ εἰς γραμματόσημα τοῦ τόπου των οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Εἰς ἕκαστον Πράκτορα ἢ εἰς ἀντιπρόσωπόν του, θὰ στέλλωνται ὑπὸ μίαν ταινίαν ὅλα μαζὶ τὰ φυλλάδια τῶν ἀγοραστῶν του, καὶ αὐτὸς θὰ φροντίζῃ νὰ τα διανέμῃ καὶ νὰ εἰσπράττῃ τὸ ἀντίτιμον. Πῶς; αὐτὸ πλέον εἶνε ἰδικός του λογαριασμός Νομίζω ὅμως ὅτι ἡ διανομὴ δὲν θὰ εἶνε δύσκολος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ ἀγοραστὰ θὰ εἶνε συμμαθηταὶ ἢ φίλοι ἢ συγγενεῖς τοῦ Πράκτορος, καὶ θὰ εἰμποροῦν π. χ. νὰ μεταβαίνουν εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ παραλαμβάνουν τὸ φύλλον τὴν ὡρισμένην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος καθ' ἣν θὰ φθάνῃ. Ὁπωσδήποτε εἰς οὐδένα κατὰ φύλλον συνδρομητὴν ἢ ἀγοραστὴν θὰ στέλλεται τὸ περιοδικὸν ἀπ' εὐθείας, ἐκτὸς μόνον ἂν προκαταβάλῃ τὸ ἀντίτιμον μιᾶς τουλάχιστον ἐξαμηνίας (δραχ. 4 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. χρ. 4,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἀποκτῶν καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, χωρὶς νὰ πληρώσῃ τι ἐπὶ πλέον.)

Καλὸν εἶνε νὰ γνωρίζουν οἱ Πράκτορες καὶ τοῦτο: Ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς των παραιτηθῇ διά τινα καιρόν, καὶ ἀργότερα θελήσῃ νὰ ἐγγραφῇ ἐκ νέου, εἰμποροῦν μὲν αὐτοὶ νὰ μου παραγγείλουν καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα, ὅσα δὲν ἔλαβεν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ τα στείλω παρὰ μόνον ἂν ἔχω. Διότι θὰ τυπώνω τόσα ἀντίτυπα ἐπὶ πλέον, ὅσαι σχεδὸν θὰ εἶνε αἱ παραγγελίαι ἐξ ἑκάστου ἀριθμοῦ, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μή μου περισσεύουν.

Παρακαλοῦνται οἱ Πράκτορες νὰ μου γράφουν τὰς παραγγελίας των εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χάρτου. Δηλαδή, ἡ πρακτορική των οὐτωσεἰπεῖν ἐπιστολὴ νὰ εἶνε χωριστὴ ἀπὸ τὴν ἄλλην, τὴν ὁποίαν γράφουν πρὸς τὴν Διάπλασιν διὰ νὰ λάβουν ἀπάντησιν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Νὰ μου σημειόνουν δὲ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ ἔτος τῶν ζητουμένων φύλλων,—ἄχι τὴν ἡμερομηνίαν των,—καθαρὰ διὰ νὰ μὴ γίνωνται λάθη.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος εἶνε ὁλωσδίόλου ἀνεξάρτητος τοῦ ἄλλου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, ὁ ὁποῖος ἐπροκηρύχθει εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Δύναται τις νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς δύο, ἢ εἰς τὸν ἕνα μόνον, ὁποῖον θέλει.

Ἡ διάρκεια τοῦ Α' Διαγωνισμοῦ τοῦ κατὰ φύλλον Ξεσπαθώματος εἶνε ἑξάμηνος. Ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ τὴν 30ὴν Ἰουνίου, ὅτε καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ δεύτερος.

Εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχῃ δηλώσῃ ἕκαστος Πράκτωρ, (ἐπειδὴ πιθανὸν τινὲς ἐκ τῶν ἀγοραστῶν του νὰ παραιτηθοῦν ἐν τῷ μεταξύ, ἢ νὰ προστεθοῦν ἄλλοι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔτους, ἢ νὰ ἐπανέλθουν ἀργότερα τινὲς ἐκ τῶν παραιτηθέντων,) ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχῃ διαθέσῃ ἕκαστος Πράκτωρ ἀπὸ σήμερον μέχρι 30 Ἰουνίου 1904. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος θὰ ὁρίζῃ τὴν θέσιν τοῦ Πράκτορος εἰς τ' Ἀποτελέσματα.

Τούτου τεθέντος, τὰ Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως

Τὸ Βραβεῖον τοῦτο θὰ πονεμηθῇ πρὸς πάντας ὅσοι μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1904 θὰ ἔχουν διαθέσῃ ἀπὸ 561 φύλλα καὶ ἄνω. Ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἡ εἰκών, ὁ δὲ διαθέτας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ ἀνακηρυχθῇ κορυφαῖος, καὶ ἡ εἰκών του θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων εἰς μεγαλύτερον σχῆμα.

(Ἂν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σύλλογοι ἢ ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦσαι πρὸς πώλησιν φύλλων, τότε θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων, ὅπως καὶ εἰς τὸν ἄλλον Διαγωνισμόν.)

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου, ἐκτὸς τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, εἴτε ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων εἴτε ὑπὸ ἄλλου Ἀθηναϊκοῦ βιβλιοπωλείου, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ βραβευθέντος. Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ 40 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης λεπτὰ 30. (Παραδείγματα χάριν ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν εἶνε κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 60 (150X40), ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φράγκων 45 (150X30.)

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1904 θὰ ἔχουν διαθέσῃ ἀπὸ 53 ἕως 560 φύλλα.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των, οἱ εἰκοσιπέντε πρῶτοι κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ, ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τούτων, ὁσοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τούτοις θὰ σταλῶσι βιβλία ὡς ἄνω, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ μὲν διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ ὑπολογίσῃ 30 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ ἄλλοι λεπτὰ 25.

Ἐπαινος θὰ πονεμηθῇ εἰς τοὺς λοιποὺς τῆς τάξεως ταύτης ὅσοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τοὐλάχιστον 53 φύλλα, καὶ οὗτοι σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου μόνον ἐκδεδομένων, ἀξίας 20 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων.

* * *

Νὰ εἴπω τώρα ὅτι εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομηταί, καὶ ὅλοι οἱ συνδρομήτριαι τῆς Διαπλάσεως, καὶ ταδέλφια των, ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον; Τὸ θεωρῶ ὁλωσδίόλου περιττόν· ὁ τίτλος «Πράκτωρ τῆς Διαπλάσεως» εἶνε τόσον εὐγενής, ὥστε θὰ ἦτο σκληρότης ἐκ μέρους μου ἂν ἤθελα νὰ στερήσω τοῦ δικαιώματος οἱονδήποτε ἐκ τῶν φίλων μου, τῶν ὁποίων ὁ διακαὴς πόθος, - τὸ γνωρίζω, - εἶνε νὰ τὸν λάβουν τὸ συντομώτερον. Ἐμπρὸς λοιπὸν! Ὁ καιρὸς ἦλθε. Νἀρχίσετε ἀμέσως τὰς ἐνεργείας σας, καὶ νὰ μου δηλώσετε ἐγκαίρως — διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀναλόγου ἀντιτίμου, — πόσα ἀντίτυπα τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ 1904 θέλετε νὰ σας στείλω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Μίαν νυστιμωτάτην σκηνὴν μοῦ ἐνθυμήθη ἐσχάτως ἕνας μικρὸς φίλος μου.

Εἰς τὸν δρόμον, ἐμπρὸς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα του, εἶδε ἕνα ὡραῖον σκύλον που ἐγύριζε μόνος του καὶ μὲ τὴν οὐράν του κατεβασμένην, σὰν νὰ εἶχε χάσῃ τὰ νερά του.

— Κάπου τὸν εἶδα αὐτὸν τὸν σκύλον, ἐσκέφθη ὁ μικρὸς φίλος μου. Ἴσως θέτω πῶς εἶνε τοῦ ἐξαδέλφου μοῦ ποὺ μένει στὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος..

Ὁπωσδήποτε ἐβάλε καὶ τὸν ἔπεισαν τὸν σκύλον. Ἐπῆγε τότε εἰς τὸ τηλέφωνον τοῦ γραφείου καὶ ἐτηλεφώνησε εἰς τὸν ἐξάδελφόν του, εἰς τὸν Πειραιᾶ:

— Γιῶργο, μήπως ἔχασες τὸν σκύλο σου;

— Ναί, τὸν ἔχασα χθὲς ποὺ ἦλθα στὸς Ἀθήνας! ἀπήντησεν ὁ ἐξάδελφος. Μήπως τὸν εἶδες;

— Ἐδῶ ἔχω ἕνα σκύλο... φώναξε του μὲ τὸ τηλέφωνο, γιατὶ φοβοῦμαι μήπως δὲν εἶνε ὁ ἰδικός σου!

Καὶ ἐπλησίασε τὸν κύλινδρον τοῦ τηλεφωνικοῦ σύρματος εἰς τὸ αὐτί τοῦ σκύλου.

— Φλόξ! Φλόξ! ἠκούσθη ἡ φωνὴ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ σκύλος ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του, ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ καὶ νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του καὶ ἔπειτα ἔγλυψε φιλικώτατα τὸ τηλέφωνον.

Ἐνόμιζε, φαίνεται, ὅτι ἐκεῖ μέσα ἦ το κρυμμένος ὁ κύριός του καὶ τὸν ἐφώναζε

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΤΑΝ ΠΑΓΟΝΗ ΤΟ ΝΕΡΟ

Τὸ νερὸ εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὀλίγα πράγματα, τὰ ὁποῖα διαστέλλονται ὅταν μεταβαίνουν ἀπὸ τὴν ὑγρὰν εἰς τὴν στερεὰν κατάστασιν.

Εἰς τὰ μέρη ὅπου κάμνει πολὺ κρύο, οἱ σωλῆνες τοῦ νεροῦ σπάζουν ἐξ αἰτίας τῆς διαστολῆς τοῦ πάγου. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν φαίνεται τὸ σπάσιμον παρὰ ὅταν ξεπαγώσῃ τὸ παγωμένον νερό, οἱ ἀμαθεῖς νομίζουν ὅτι δὲν πτκίει ὁ πάγος, ἀλλὰ ἡ ἐπάνοδος τῆς ζέστης.

Εἶνε ὅμως εὐεργετικὸν διὰ τὸν κόσμον τὸ ὅτι διαστέλλεται τὸ νερό, ὅταν παγόνῃ. Διότι, ἂν δὲν διεστέλλετο, πολὺ γρήγορα θὰ ἐχάνετο πᾶν ἴχνος ζωῆς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Φανταισθῆτε νὰ μὴ διεστέλλετο τὸ νερό, ὅταν παγόνῃ! Ἐπειδὴ παγόνει πρῶτα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἂν δὲν διεστέλλετο, θὰ ἐγίνετο βαρύτερον καὶ ἐπομένως ὁ πάγος θὰ ἐβυθίζετο εἰς τὸν βυθὸν τῶν θαλασσῶν. Τότε θὰ ἐπάγονε πάλιν τὸ νερὸ τῆς ἐπιφανείας, θὰ ἐβυθίζετο καὶ αὐτό· καὶ οὕτω καθεξῆς αἱ θάλασσαι κατὰ οἱ ὠκεανοὶ θὰ μετεβάλλοντο εἰς συμπαγῆ ὄγκον πάγου, τὸν ὁποῖον θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ λυώσουν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Τί ὅμως, συμβαίνει τώρα; Τὸ νερό, ἀφοῦ παγώσῃ μέχρις ἑνὸς σημείου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀντὶ νὰ συσταλῇ καὶ νὰ γίνῃ βαρύτερον, διατείνεται καὶ γίνεται ἐλαφρότερον. Μένει λοιπὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅπου σχηματίζει ἓν λεπτὸν στρῶμα πάγου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἡ θάλασσα διατηρεῖται εἰς τὴν ὑγρὰν κατάστασίν της.

* — *

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος. — Σχημάτισε ἕνα ὀξυγώνιον τρίγωνον.

Ὁ Μαθητής: — . . . . . .

Ὁ Διδάσκαλος. — Ἐμπρὸς λοιπόν!

Ὁ Μαθητής: — Μὰ δὲν ἔχω ὀξυγώνιον, κύριε διδάσκαλε!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κόκκινο Δύρβ.

* * *

Ὁ Τερκατολόγος, ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, δηγεῖται ὅτι τόσον κρύον κάμνει ἐκεῖ ὥστε μία γάτα, θελήσασα νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὰ κεραμύδια εἰς τὴν ἀπέναντι στέγην, ἐκάψωσε στὴ μέση τοῦ δρόμου, καὶ ἔμεινε παγωμένη στὸν ἀέρα ἕως τὸ καλοκαίρι!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἰδεοδὲς Κουκάκι.

* * *

— Μὰ γιατί, Νίτσα, δὲν θέλεις νὰ παίξῃς μ' αὐτὸ τὸ καριτσάκι;

— Ὤ μαμμάκα!.. ἡ κούκλα της εἶνε τόσο κακοντυμένη!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους Ραιδᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καλὴ μέρα σας, κύριοι καὶ κυρίαι Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως! Νομίζω, ὅτι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς σημερινῆς προκηρύξεως, εἰμπορῶ νὰ σας προσαγορεύω μὲ τὸν τίτλον αὐτόν, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ σπεύσετε νὰ τὸν ἀποκτήσετε ὅλοι καὶ ὅλαι. Δὲν εἶνε ἔτσι;

Τώρα προσοχή: Εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον ἔχω νὰ σας ἀναγγείλω *κάτι ἄλλο*... νὰ σας δώσω μίαν μεγάλαν εἴδησιν, ποὺ θὰ σας κάμῃ νὰ πηδήσετε ἀπὸ τὴν χαρὰν σας ἕως τὸ ταβάνι! Ποῖος θὰ τὸ εὕρῃ τί εἶνε; — Ἀμ δὲ θὰ τὸ εὕρῃ κανείς;

Εἶδα, *Μικρὲ Ἀθηναῖε*, αὐτὰ ποὺ ἔγραψες ἐναντίον μου ὁ «Νουμᾶς», καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὴν εὐθυκρισίαν σου. Πραγματικῶς, δὲν εἶπα ποτὲ ὅτι εἶμαι ἐναντίον τῆς δημοτικῆς γλώσσης, ἀλλὰ μόνον ἐναντίον τῶν *μαλλιαρῶν*, καὶ τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολύ, διότι καθὼς ξεύρεις, οἱ μαλλιαροὶ δὲν γράφουν οὔτε τὴν δημοτικὴν οὔτε τὴν ὁμιλουμένην. Καὶ ἡ ἀνάμειξις τοῦ κ. Ξενοπούλου εἰς τὸ πείραγμα ἦτο ὅλως διόλου περιττή, διότι εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου δὲν ὁμιλεῖ ὁ κ. Ξενόπουλος, ἀλλ' ἐγώ, ἡ Διάπλασις. Ὁ κ. Ξενόπουλος εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁποίαν γνώμην θέλει. Ἡ γνώμη ἡ δική μου, — καὶ αὐτὸ τὸ εἶπα πάντοτε, — εἶνε ὅτι ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν ἁπλῆ, εὐνόητος, καθαρά, χωρὶς σχολαστικισμούς, χωρὶς ἀρχαϊσμούς καὶ χωρὶς χυδαϊσμούς. Καὶ τέτοιαν γλῶσσαν προσπαθοῦμεν νὰ γράφωμεν καὶ ἐγὼ καὶ οἱ συνεργάται μου.

Διὰ τὸ ψευδώνυμόν του ὁ *Ἀριὲλ* [ΕΕΕ] μοῦ γράφει: «Ἔτσι ἔχει καθιερωθῆ στὴ φιλολογία μας, Ἀριὲλ καὶ ὄχι Ἀριήλ. Γιατὶ ἔτσι τὤχει καὶ ὁ Πολυλᾶς στὴ θαυμαστή του μετάφρασι τῆς «Τρικυμίας» τοῦ Σαξπήρου, κ' ἕνας ποιητής, ὁ Παλαμᾶς. Ἀριὲλ τὤχει βάλῃ σ' ἕνα του ποίημα. Ἀλλὰ χ' εὐφωνικώτερο μοῦ φαίνεται τὸ "Ἀριὲλ ἀπὸ τὸ Ἀριήλ.» Τί λέγει εἰς αὐτὰ ὁ *Ἄγιος Μόσχος*; Μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ συμφωνήσῃ.— Ὁ *Ἀριὲλ* μοῦ γράφει καὶ πολλὰ ὡραῖα διὰ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω σήμερα τόπον νὰ τὰ ἀναφέρω.

Θὰ σας συστήσω κ' ἕν ὡραῖον βιβλίον. Εἶνε τὸ **Ἡμερολόγιον Σκόκου**, τὸ ὁποῖον σᾶς συνιστῶ κάθε χρόνον. Τώρα ὅμως σᾶς τὸ συνιστῶ θερμότερα, διότι ὁ ἐφετινὸς του τόμος εἶνε ἀνώτερος ὅλων τῶν προηγουμένων. Τί κομψότης, τί λαμπραὶ εἰκόνες, τί ὡραῖα ὕλη! Τὰ καλλίτερα ὀνόματα τῆς φιλολογίας μας παρελαύνουν εἰς τὰς πενταχοσίας του σελίδας, μὲ ποιήματα, διηγήματα, δραμάτια, ἀνέκδοτα, βιογραφίας κτλ. κτλ. Ἀπ' ὅ,τι θέλετε ἔχει τὸ σ' Ἡμερολόγιον Σκόκου». Καὶ ὅλα του εἶνε εὔμορφα, ἀξιοθάυμαστα, διασκεδαστικά. Λοιπὸν σᾶς τὸ συνιστῶ. Εἶνε δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας· ἀφοῦ καὶ διὰ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμη ἔχει διήγημα εἰκονογραφημένον! Καὶ τὸ στέλλω ἐγὼ ἀπ' εὐθείας εἰς ὁποιον μοῦ ἐμβάσῃ τὸ ἀντίτιμον, ἀρ. 5 ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, καὶ φρ. χρ. 5 ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. (Τὸ «Ἡμερολόγιον Σκόκου» πωλεῖται μόνον χρυσόδετον).

Ἔλαβα καὶ τὰς δύο ὡραίας ἐπιστολάς σου, φίλτατε *Μεγιστεῦ*. Λοιπὸν ἐτῶκε ἡ Διάπλασις... ἔ, ἀφοῦ τῶπε, δὲν ἠμπορούσες καὶ σὺ νὰ μὴ ξεσπαθώσῃς. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν νέον φίλον ποὺ μου ἐσύστησες. Εἰπέ τῳ ὅμως ὅτι διὰ ψευδώνυμον δρείλει, κατὰ τὸν Κανονισμόν, νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος.

Φίλε Α. Σ. Τ. δὲν σου ἀπήντησα ἰδιαιτέρως, διότι καμμίαν ἀπάντησιν δὲν εἶχα νὰ σου στείλω χρήσιμον. Εἰμπορῶ νὰ σοῦ ἀναβάλω τὴν Τύχην σου; Αὐτὸ σου ἔπεσεν εἰς τὸ Λαχεῖον, αὐτὸ σου ἔστειλε Ἴσως τοῦ χρόνου,— ποὺ ξεύρεις; — εἰμπορεῖ νὰ σου πέσῃ τίποτε καλλίτερον.

Μὰ ποῖος εἶνε ὁ ἀνώνυμος συνδρομητὴς ἐκ Μυτιλήνης, ὁ ὁποῖος ἐλαμβάνει τὴν τιμήν νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ διὰ τὰς πλείστας μέχρι τοῦδε εὐεργεσίας τὰς ὁποίας τῷ παρέσχον, καὶ νὰ με βεβαιώσῃ ὅτι «μ' ἀγαπᾷ πάντοτε» καὶ προσπαθεῖ νὰ μου κάμῃ νέους συνδρομητάς; Ἤτο αὐτὴ ἐπιστολὴ διὰ νὰ μείνῃ ἀνυπόγραφος; Μὲ τί ὄνομα τώρα θὰ σας εὐχαριστήσω;

Πολὺ μ' εὐχαριστησεν ἡ ὡραία ἐπιστολή σου, *Μελαγχροινὴ Ἑλληνίς* [ΕΕΕ], ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ποὺ εἴχες νὰ μου γράψῃς. Σοῦ εὔχομαι νἀνακτήσῃς τελείως τὴν ὑγείαν σου, μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην ποὺ μου ἐμπνέει ἡ μακρὰ καὶ θερμή σου φιλία. Ὥστε τώρα φορεῖς μακρυὰ καὶ κάμνεις κάτσον ἔ; Τί γρήγορα ποὺ περνοῦν τὰ χρόνια! Καὶ ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅτα γράφεις περὶ τῆς Β' Σειρᾶς τῶν «Διηγημάτων» των.

Ἀπὸ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολὴν τῆς *Ζαπτίδος* [ΣΕ], μὲ τὴν περιγραφὴν τοῦ θαυμασίου ἐκείνου ὑπηρέτου, μὲ τὰς εἰκόνας, μὲ τοὺς στίχους κτλ. κρίμα ποὺ δὲν ἔχω τόπον νὰ ἀποσπάσω, παρὰ μόνον τὰ ὀλίγα ταῦτα: «Πολὺ ἀνυπομονῶ νὰ γνωρίσω καὶ τὸν ἀγαπητὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*. Ὅταν ἀνέγνωσα τὰ περὶ αὐτοῦ γραφόμενά σου, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: Νὰ εὐτυχία μιὰ φορὰ διὰ τὸν Ἀετόν μας τὸν.. Ἐρημίτην. Χά, χά! τί δύσμορον σχῆμα! Νὰ ζῇ κανεὶς εἰς τὴν ἐνθύμησιν τόσων συγαδέλφων του καὶ νὰ σου λέγῃ ὅτι ζῇ εἰς τὴν ἔρημον! Μὰ δὲν εἶνε δι' αὐτὸν εὐτυχία πραγματική; Τὸ κατ' ἐμέ, ἕνας ἰδικός σου καλὸς λόγος καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀπανταχοῦ φίλων σου πρὸς τὴν ὑψηλότητά μου, θὰ μ' ἦτο προτιμώτερον ἀπὸ χίλια Βραβεῖα.»

Ὁ *Παρήγορος Ἄγγελος* [ΕΕ], τοῦ ὁποίου

ἡ καλλιτέρα φίλη εἶνε ἡ Αἰμιλία Χώβ καὶ παρεμένει ἀνυπομόνως κάθε Σάββατον τὸ φύλλον διὰ νὰ κούσῃ τὰ χρυσᾶ της λόγια,—εἶνε κατενθουσιασμένος καὶ μὲ τὰς ἰδέας τῆς μὶς Δούγκαν περὶ τοῦ ἀρχαίου ἐνδύματος. Καὶ ὀνειρεύεται τὴν ἐποχὴν ποὺ θὰ λείψῃ ὁ γελοῖος συρμὸς καὶ ἡ καταστρεπτικὴ πολυτέλεια. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα ἂν ἐπανέλθῃ, θὰ παύσῃ ποτὲ ὁ συρμὸς καὶ ἡ πολυτέλεια; Ὑπάρχουν τόσων εἰδῶν καὶ τόσων ποιοτήτων ἀρχαῖα ἐνδύματα!

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἀναγγέλλω κ' ἐγὼ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς παλαιᾶς καὶ ἀγαπητῆς μου φίλης Σοφίας Χρ. Παλαμᾶ τοῦ Νομάρχου Μεσσηνίας, μετὰ τοῦ κ. Εὐκλείδου Ξανθοπούλου, διευθυντοῦ τοῦ Γεωργικοῦ Σταθμοῦ Καλαμῶν. Νὰ ζήσουν!

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, *Μέλισσα τοῦ Ὑμηττοῦ*. Μὲ συνεκίνησαν βαθύτατα.

Ἐκ τῶν ψευδωνύμων, τὰ ὁποῖα προτείνεις, νέε μου φίλε Δ. Γ. Μ. σοῦ ἐκλέγω τὸ *Ἀπελπὶς Ναύτης*, καὶ σὲ δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς ὅλα.

Κ' ἐγώ, φίλη μου *Ἑλένη Μεταξᾶ*, ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς, καὶ νὰ λάβῃς ψευδώνυμον, καὶ νὰ συμμετέχῃς ὅλης τῆς κινήσεως τοῦ περιοδικοῦ, τοῦ ὁποίου εἶσαι τόσον θερμὴ φίλη.

Μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου λαμβάνετε Ἀγγελίας τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ ἔτους 1904. Εἶνε καὶ διὰ τὸν ἕνα Διαγωνισμὸν τοῦ Ξεσπασθώματος καὶ διὰ τὸν ἄλλον. Εὔχομαι νὰ μὴ σας φθάσουν καὶ νὰ μοῦ ζητήσετε καὶ ἄλλας... Ὦ λιγερὸν καὶ κοπιερὸν σπαθί μου!...

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: *ὁ Ἄδης τοῦ Γάτου* μὲ τὸν *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Μπραρίσαν τῆς Ἀκροπόλεως*, *Ξεδιδωμένην*, *Νευρόσπαστον* καὶ *Τρελὸ Ναυτάκι* — ὁ *Ἕλλην Ἀθλητὴς* μὲ τὴν *Κίτρινην Μάσκαν* — τὸ *Ἠλίου Μέλαθρον* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἐνδοξον Μεσολόγγιον*, *Κυνοῦπι*, *Ποιμενίδα τοῦ Παναγαίου* καὶ *Διάβολον Ἑσπερινόν* — ἡ *Τρέλλα τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας*, *Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν* — ὁ *Ἀπελπὶς Ναύτης* μὲ τὴν *Λάτριδα τοῦ Ὠραίου*, *Εὐαίσθητον Ψυχήν*, *Κελαϊδίστραν* καὶ *Αὔραν τῆς Κερκύρας* — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὴν *Αἰγυπτιακὴν Μούμιαν*, *Αἰμιλίαν Χώβ*, *Νηρεΐδαν*, *Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ *Ἰλίου Μέλαθρον* — ὁ *Δέων τῆς Χαιρωνείας* μὲ τὸν *Κένταυρον* καὶ *Ὀρειροπόλον Ψυχήν* — ὁ *Κερδῷος Ἑρμῆς* μὲ τὴν *Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων*, *Τόλλον Ὀσσίλιον*, *Αἰγυπτιακὴν Μούμιαν* καὶ *Νιαγάραν* — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Κίτρινην Μάσκαν*, *Κόρην τοῦ Αἰθέρος*, *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*, *Αὔραν τοῦ Ἠλίου* καὶ *Νεαρὰν Ὑπαρξιν* — ὁ *Ἀριελ* μὲ τὸν *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα*, *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Μαλλιαρόν* — ὁ *Ἠλεκτρικὸς Σπινθὴρ* μὲ τὸ *Ἅγιον Μόσχον*, *Μενελίκ*, *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς*, *Τσιγαρέλλαν* καὶ *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* — ὁ *Μεγιστεὺς* μὲ τὸν *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Εὐαίσθητον Ψυχήν*, *Ἱππότην τοῦ Πηλίου*, *Χωλὸν Διάβολον* καὶ *Διάβολον Ἑσπερινόν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Φιλοπάτριδα Ἰάδα*, *Πανταχοῦ Παρόντα* (τὰ ἐλλόεντα θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμά σας) *Ἀλκυονίδα* (χαιρετισμοὺς εἰς τὴν Μαρίαν, μὲ τὰς εὐχάς μου διὰ τὴν ἑορτήν της!) *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα*, *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς πάλιν τακτικά!) *Μαγευτικὸν Δάσος*, *Πόδος Εἰμαι* (δεχταί!) *Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα* (ἴσως ἀπεπέσε κανένα γράμμα τῆς Ξ. Σ. διότι δὲν ἦ ὁ δυνατὸν νὰ μὴ σοῦ γράψῃ!) *Φαιδίμην*, *Ἐνδοξον Μεσολόγγιον* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις!) *Πνοὴν τοῦ Ζεφύρου* (ἐμπρός λοιπόν, προσπάθησε· ναί, ὑπέρτερον ἐκάστη· Ἀσκήσεως πρέπει νὰ ἀναγράφεται τὸ εἶδος τῆς!) *Τρέλλαν τοῦ Κόσμου* (δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ· θέλεις σύ, νὰ μ' ἐρωτήσῃ κανεὶς «ποῖος εἶνε ἡ Τρέλλα τοῦ Κόσμου» καὶ νὰ τὸ εἰπῶ;) *Κίτρινο Ντόμινο* (λοιπόν, ἐπέρασαν αἱ σκοτοῦρες!) *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως*; (βραβεῖον ἔστειλα· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡρραίαν περιγραφή!) *Διάβολον Ἑσπερινόν* (πολὺ ὀρθὰ ὅσα γράφεις· ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος κάτι θὰ γράψῃ περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος!) *Ἔρημον Σαχάραν* («Ἄγγελοι τῆς Ἀγάπης» ἔστειλα!) *Κερδῷον Ἑρμῆν* (πραγματικῶς, ὅλοι κατενθουσιασμένοι μὲ τὰς εἰκόνας· τῶν ξεσπαθωμένων καὶ ὅλοι ὠρκίσθησαν νὰ χαλάσουν τὸν κόσμον διὰ νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς σύμπλεγμα ἂς ἴδωμεν πόσοι θὰ τὸ κατορθώσουν!) *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας* ([Ε] ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν συμβουλήν· καὶ ἂν κατὰ τύχην κατεπιῇ κανένα κόκκαλο, ἀμέσως θὰ καταπιῇ κ' ἕνα σκύλον διὰ νὰ σωθῇ!) *Νιαγάραν* ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν· σ' εὐχαριστεῖ καὶ ἡ «Αὐτοῦ Κρεμαντάλιστης» ὁ Ἀνανίας!) *Ἑσπερίαν Αὔραν* (ἔστειλα· ἀλλὰ πῶς νὰ μὴν ἔχω παράπονα ἀφοῦ μοῦ γράψῃς τόσον ὡραία;) *Λόρδον Κίτσενερ* (ἔστειλα!) *Ἀρτεμισίαν Κορτίδου* (εὐχαριστῶ πολὺ· φύλλα ἔστειλα!) *Θυμωμένον Κώνωπα* (ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον διὰ τὸν νέον μας φίλον!) *Πλοίαρχον Νέμον* («δέχομαι τὴν ἀνταλλαγήν· δὲν ἔχει· ἂν σοῦ ἐπρότειναν καὶ δέχεσαι, ὀφείλεις νὰ στείλῃς τετράδια!) *Κόκκινον Κρίνον* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη!) *Ἔρρικα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Νοεμβρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου

Ὁ γράφων τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐμπορίῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

622. Συλλαβόγριφος.

Δύο φθόγγοι μουσικῆς
Καὶ γνωστὸν τι τρωκτικόν,
Κάμνουν ψάρι παρεύθυς,
Ποὺ τὸ τρώγεις καὶ παστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.

623. Στοιχειόγριφος.

Κτίτωρ πόλεως μεγάλης
Τὸ κεφάλι του ἂν χάσῃ,
Εἰς τὴν ράχιν σου ἐπάνω
Θέλει ἀμέσως νὰ θρονιάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.

624. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὸ στόμα σοῦ θὰ μεῦρῃς
Ὅπως ἔχω ἂν μάφισῃς,
Κ' εἰς τὴν θύραν νὰ κυτάξῃς,
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀν τολῆς.

625. Αἴνιγμα.

Μὲ ξεύρεις διὰ πρόθεσιν, καὶ ὄχι· εἴμπορεῖς
Σὺ, σύνδεσμον ἐξαίρετα, ὦ λῦτα, νὰ μ' εὑρῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ † Λαχιαλαμπουρίστου

626. Κυβόλεξον.

Ἱστορικὸν τὸ πρῶτον μου νησὶ ὄχι μεγάλο.
Ἂν τὴν Γραφὴν ἐδιάβασες, κ' ἐμὲ ἀφεύκτως ξεύρεις.
Τετράποδον μὲ κέρατα γνωστὸν εἶνε τὸ ἄλλο
Καὶ εἰς τὸ τέλος χρονικὴν διαίρεσιν θὰ εὕρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Ν. Τριφεμάλη.

627. Μωσαϊκόν.

Ἡ ἀλεποῦ, ἡ ὄρνιθα, ὁ ποντικὸς κ' ἡ γάτα
— Ὅλα μυαλὸ γεμάτα, —
Ὀριστικῶς θὰ ἔκριναν ἀπόψε συναυλία
— Ἀλλά; — τί ἀτυχία! —
Τὰ ὄργανά των ἔχαταν κ' ἐμείνε μόνον ἕνα δ...
Λιγάκι στὸν κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ † Λαχιαλαμπουρίστου.

628. Κρεκωτὸν διὰ Μαγικῆς Συλλαβῆς.

```
      +          Τῇ ἀντιλλαγῇ δύο
   +     +       γραμμάτων ἑκάστης
+           +    τῶν κάτωθι λέξεων
   +     +       διὰ μιᾶς συλλαβῆς
      +          πάντοτε τῆς αὐτῆς,
                 νὰ σχήματα ἰσθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κρικωτόν. [Αἱ συλλαβαὶ τῶν τοιούτοις θὰ τεθῶσιν εἰς τὴν θέσιν τῶν σταυρῶν, οὕτως ὥστε καὶ αἱ τελικαὶ συλλαβαὶ μετὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν γειτονικῶν λέξεων νὰ σχηματίζουν ἄλλην λέξιν, καὶ νὰ ἀναγιγνώσκωνται γύρω ὁκτὼ ἐν ὅλῳ λέξεις.]
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ † Λαχιαλαμπουρίστου.

629. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ρῆμα — γράμμα = σύνδεσμος +
Προτόν ἐκ ζώου — ἀκρωτήριον = γράμμα +
Ἀρχαῖος βασιλεὺς — νῆσος τοῦ Αἰγαίου = φθόγγος
Ὄρος — ἀντωνυμία = ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς

630. Ἀστεῖα ἐρώτησις.

Κατὰ τί διαφέρει ὁ ἀγράμματος ἀπὸ ἓν ξόκινον;

Ἐστάλη, ἀπὸ τοῦ † Λαχιαλαμπουρίστου.

631. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν τίτλον Νηρηΐδος:

1. Θεότης θαλασσία. 2. Ἀρχαία βασίλισσα. 3. Ἀρχαῖος βασιλεύς. 4. Ρήτωρ. 5. Θεὸς αἰγύπτιος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἠλέκης Ν. Τριφεμάλη

632. Ἐλλιποσύμφωνον.

α-κυκα-κα-α-ωοτ-υακ-ει-κα-ω-εω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς

633. Γρῖφος.

$$\frac{\text{Ρ}}{1} \quad \pi' \text{ ἄλλον δράμι ἐ}$$

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαππείδος

634. Μαγικὴ Εἰκών.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 388 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον θὰ ζωγραφισθῇ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν Λύσεων ἄνευ περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 42

523. Ἡσιόνη (ὗς, ἰώ, νή) — 524. Λάκμων-Λάκων. — 525. Τῆνος-Τῆνος.

526.
```
K     Δ     K
  Α   Ο   Λ
    Ε Μ Ε
Ξ Ε Ν Ο Φ Ω Ν
    Φ Κ Β
  Ω   Ο   Ι
Ν     Σ     Σ
```

K 527. 528. 1. ἡ Ρίνη. 2. ἡ Ἀκαθί. — 529. Ξηκουάνας, Βόλγας, Οὐράλης, Δούναβις. — 530. Σ 531 Τῇ προσθήκῃ τοῦ Μ: ῥῆμα, ὀσμή, μῦσος, θερμός, μένω. — 535. ΚΥΩΝ (λύκος, λεγεὼν, Πόρος, οἶνος). — 536. Μανόμεθα πάντες ὅταν ὀργιζώμεθα. — 537. Ὁ ἑνὶ ἐνέα εἶνε ἀριθμὸς περιττός.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαείδωνος)

«Διηγήματα»

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
ΔΥΟ ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟΙ
ΩΡΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ τιμᾶται φρ. 3.

ΑΙ ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ ΟΜΟΥ τιμῶνται φρ. 6.

Ἡ πρώτη Σειρὰ δὲν πωλεῖται χωριστά.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903